de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

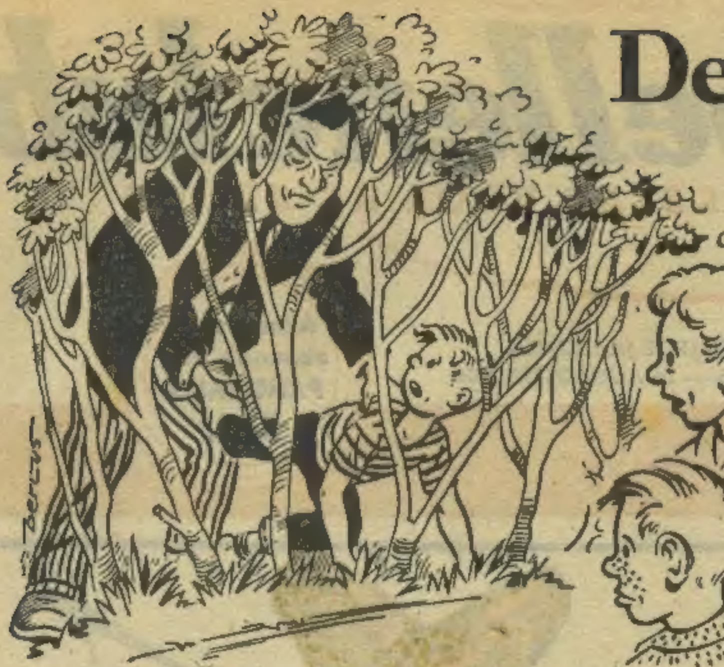
VIJFDE JAARGANG
No 33 — 14 AUGUSTUS 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

DE MISLUKTE BRUILOFT

De boeman van

door Anna Sutorius

ER was iets vreselijks gebeurd. Dat vonden tenminste de leden van de Piet-Heinclub. En dat waren zes jongens, die allemaal in de Piet-Heinstraat woonden. Ze waren zo'n beetje aan het voetballen op het pleintje, dat aan hun straat lag, en daar gaf me Jan Japik opeens een schop tegen de bal zo hard, dat ie over een heg vloog. Nu zou dat zo heel erg niet zijn en een euvel, dat wel te verhelpen was, maar.... de tuin waar de bal in terechtgekomen was, behoorde aan meneer Verzijl.

Meneer Verzijl! Als de leden van de Piet-Heinclub zijn naam maar hoorden, konden ze wel rillen en beven. Meneer Verzijl was de schrik van de buurt en misschien nog wel van vele andere buurten. We kunnen beter ineens zeggen: van de hele jeugd. Die kende hem dan ook beter onder de naam van meneer Brombeer. Meneer Brombeer liep altijd met een dikke stok en wee degene, die hem, al was het maar per ongeluk, voor de voeten liep. Of met een step tegen hem aan stiet. Hij keek altijd alsof ie doorlopend boos was en zo maar in z'n eentje liep te brommen. Hij was lang, mager en had ogen.... Nu, ik zal er verder maar over zwijgen. Het ergste had plaats gehad, de bal, een zo goed als nieuwe, die de Piet-Heinleden van gezamenlijk gespaarde duiten gekocht hadden, lag in de tuin van Brombeer! Wat nu? Hoe kregen ze die weer terug? Wie had er de moed over de heg te springen of er doorheen te kruipen om dat kostbare ding te halen?

Want het sprak vanzelf, dat dit gebeuren moest. Vanzelf zou hun eigendom niet terugkomen. Ze bekeken de heg! Die was te hoog om overheen te springen. Je had er geen houvast aan. Dus ze begrepen al, dat iemand er doorheen moest kruipen. Maar nu gold de vraag wie? „De magerste, natuurlijk!" Het was Henk, die het opperde en die kon het makkelijk zeggen, want hij was zelf tonnetje rond. „Jan Japik," meende een tweede, „die heeft hem er over gekeild!" Maar Jan Japik was zo lang. Als die zich door de heg wrong, zou er meteen een opening van jewelste in zijn. Toen zuchtten de leden van Piet Hein, en ze kwamen tot de ontdekking, dat geen van hen de moed bezat van de held, waar hun club naar genoemd was. Wie zou zich ook durven wagen op het terrein van Brombeer! Wat kon je daar al niet overkomen? In het hol van de leeuw! En toch moest en zou die bal er uit gehaald worden! Die zouden ze daar zo maar niet laten liggen. Dat kon je net denken! Dus.... de bal moest en zou weer in hun bezit komen maar hoe? Wie zou de kat de bel aanbinden? Wie

BIJ DE VOORPLAAT

DE MISLUKTE BRUILOFT

Hans en Ans, de „brave" tweeling,
Spelen dat ze trouwen gaan,
Zusje Loesje draagt de sluier,
Vindt dat reuzedeftig staan.

Uit een koffer op de zolder
Kwam de witte bruidsjapon
Van mama en ook de sluier,
Die Ans best gebruiken kon.

Hansje draagt een hoed uit Texas,
Als een cowboy-bruidegom
(Eigenlijk gaat hij liever vissen),
Vindt dat meisjesspel maar dom.

Ansje vindt een bruiloft prachtig,
Maar ze struikelt af en toe,
Want de pumps met hoge hakken
Zijn te groot, ze zijn van moe!

Op haar hoofd draagt kleine Loesje
Een rozet van crêpe-papier.
Hansje prees: „Je lijkt een filmster."
Loesje straalde van plezier.

Plotseling is de pret ten einde
Want de hak van moeders schoen
Gaat er af! O, o, dat's vreselijk,
Ansje vraagt: „Wat moet ik doen?"

Hans verdwijnt, gaat heerlijk vissen,
Kijkt niet om, hoe Ans ook fluit,
En hij denkt: „Die lieve zusjes
Zoeken het nu zelf maar uit!"

de buurt

had er de moed? En weer keken ze elkander aan en maten elkaar met hun blikken tot Pim, de kleinste van allemaal, naar voren schoof, vlak voor hen ging staan en met 'n ferme stem verkondigde: „Ik zal gaan!" Wat klonk dat moedig! Herinnerde het hen niet aan Jan van Schaffelaar, toen die uitriep: „Hier heb je Jan van Schaffelaar!" Pim hoefde nu wel niet van 'n toren te springen, maar hij ging zich wagen in de tuin van een man, van wie elke jongen griezelde.

Met bewonderende blikken keken ze hem aan en aarzelend vroegen ze: „Durf jij?" Waarop de kleine held dapper knikte en zei: „Het moet! Ik ben de kleinste en de magerste. Ik zal gaan!"

Stilzwijgend keken ze toe hoe Pim zich door de heg heen werkte. In spanning volgden ze hem met hun blikken. Door het gaatje konden ze het net zien. Ze fluisterden: „Daar! Links ligt ie!" En toen: „Hij heeft hem! Hij kan terugkomen!"

Ja, hij kon terugkomen, maar ja wel! Net toen ie zich weer door de heg wilde werken, net toen hij er bijna door was, werd hij hardhandig aan zijn been getrokken en „Halt!" klonk een stem die daverde. De bal had Pim al over de heg gegooid, maar nu werd hij zelf beetgegrepen. Trillend op zijn benen stond hij voor die boze meneer Brombeer. „Niet bang zijn," zei hij in zich zelf. „Een flinke jongen kent geen vrees," zei vader altijd. Hij had immers geen kwaad gedaan. Alleen maar even een bal teruggehaald.

Brombeer keek hem maar aan. Zei die nu maar iets.

Pim deed intussen zijn best zo dapper mogelijk te kijken. Niet laten merken, dat hij liefst zo hard mogelijk terug zou willen rennen.

Eindelijk begon Brombeer te praten. „Wat hij kwam doen? Hoe hij heette? Hoe oud was hij?" O, hij wilde van alles weten. En zijn stem was heus niet zo bars als je zou denken! Echt niet! En terwijl het troepje buiten in angst en vreze naar de opening in de heg tuurde en zich angstig afvroeg waar hun held toch bleef, was die door meneer Brombeer mee naar binnen genomen en daar zaten ze samen o, zo genoeglijk te praten. Want die kleine, dappere Pim had de man herinnerd aan een ander jongetje, dat vroeger in dat grote huis woonde. Een jongetje dat heen was gegaan kort na de dood van zijn moeder. En de lange, strenge man bleef alleen in een huis waar bijna alle kamers sindsdien onbewoond waren gebleven.

Nu keek de man, die ineens niet streng meer was, naar zijn kleine, onverwachte gast, die hem onbevreesd aanzag.

Eindelijk namen ze afscheid, maar Pim hoefde nu niet door de heg te kruipen, doch werd deftig uitgelaten door een brede voordeur.

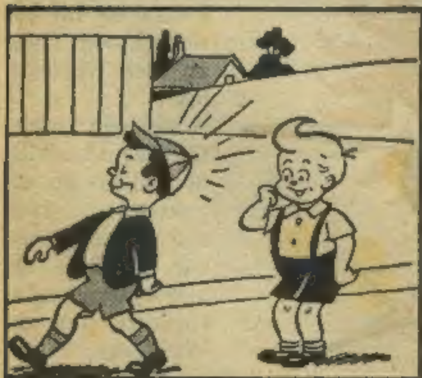
Het troepje rende er op af en zag met grote ogen hoe Brombeer en Pim elkander een hand gaven en nog gekker keken ze toen ze hoorden, dat Pim beloofde eens gauw terug te komen!

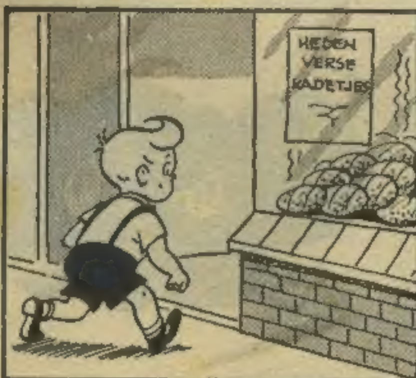
Pim werd bestormd. Hoe was alles toch gegaan? Waarom moest hij terugkomen?

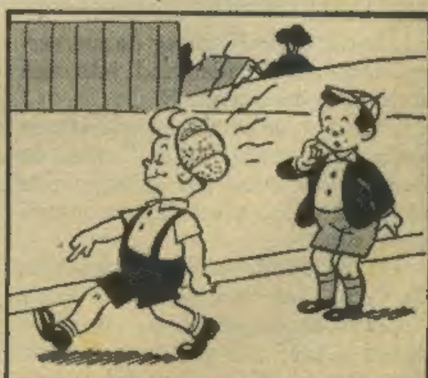
Maar Pim verklaarde kort en goed: „Het was best gegaan! En meneer was helemaal geen Brombeer en," eindigde hij, „ik zal dikwijls teruggaan, want hij is alleen. Van nu af aan zijn wij vrienden!"

De leden van Piet Hein vonden het wonderlijk en wisten maar één ding te zeggen: dat een bal toch raar kon rollen!

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Het sprookje van de zon en de donderwolk

Lang, héél lang geleden is er eens een tijd geweest dat de zon niet meer schijnen wilde. Dát is erg hoor, dat kun je begrijpen!

En hoe kwam dat dan wel, zul je vragen?

Ja, dat is een heel zonderlinge geschiedenis! Luister maar eens.

Elke dag opnieuw gaf de zon aan de wereld zijn licht en zijn warmte. Want als het hier nacht is en donker, dan reist de zon helemaal naar de andere kant van de aarde om daar nog te kunnen schijnen. Al ontelbare jaren deed de zon trouw haar werk.

Op zekere dag echter ontmoette zij een grote zwarte donderwolk.

„Rrrombombomboem, wat een leven heb jij," rommelde de donderwolk! „Altijd maar te moeten werken. En dat terwijl er niemand wat aan heeft. Ik vind het een ondankbaar werk, en ik zou er niet voor te vinden zijn!"

En hij schudde met veel kabaal zijn hoofd.

„Is dat waar?" vroeg de zon verschrikt, „heeft niemand iets aan mijn licht en warmte?"

„Rrrombombomboem, ik sta je geen onzin te vertellen," riep de donderwolk boos! „Maar ja, er zijn er altijd die denken dat ze onmisbaar zijn."

En de donderwolk verdween in de verte met veel geraas.

Terneergeslagen bleef de zon alleen achter. Ze voelde zich heel, heel erg verdrietig. En dat is iets dat helemaal niet bij de zon past, want die is doorgaans vrolijk van aard. Maar hoe langer ze over de woorden van de donderwolk nadacht, hoe meer ze ging geloven dat het waar was wat hij had gezegd.

En van verdriet werd haar mooie goudkleur al doffer en doffer.

„Als niemand me nodig heeft, kan ik wel gaan," zei ze tenslotte.

En ze verdween in een groot wolkenveld. Daar draaide ze zes wolkensluiers om zich heen, zodat het op de aarde pikkedonker werd.

Dat was me wat! Want nu dacht daar iedereen dat het nacht was, en ze bleven doorslapen. Maar de nacht duurde zo lang en de mensen en dieren hadden geen slaap meer. Ze begrepen er niets van. En.... dat had de zon moeten horen. Niemand vond het prettig dat het donker bleef. Alles op de wereld liep in de war. Want nu kon er niet gewerkt worden. En de kinderen konden niet naar school. En nu de zon niet scheen, konden ook de bloemen en planten niet groeien. Het was een treurige toestand en iedereen was wanhopig.

Hoog in de lucht was ook alles in rep en roer. De maan en de sterren begrepen maar niet waar de zon gebleven kon zijn. En Jan de Wind vloog radeloos van de ene hoek van de aarde naar de andere om haar te zoeken. Tenslotte kwam hij bij het wolkenveld waar zij zich verstopt had.

Met zijn krachtige adem blies hij de wolken uit elkaar en.... daar was de zon! Bleek van verdriet en met waterige ogen keek ze Jan de Wind aan.

„Laat me nu

slapen," zuchtte ze! „Niemand heeft mij immers nodig!"

Jan de Wind begon te schateren: „Há.... há, niemand heeft jou nodig," lachte hij! „En dat durf jij te zeggen, terwijl iedereen op aarde reikhalzend naar je zit uit te kijken?"

„Is het heus?" vroeg de zon wat bedremmeld.

„Hoe kom je aan die onzin?" vroeg Jan de Wind.

„De.... de donderwolk heeft het tegen me gezegd," antwoordde de zon wat verlegen.

Nu begon Jan de Wind nog harder te schateren. „Je kent de donderwolk toch zeker wel, beste zon?" lachte Jan. „Je weet toch dat de donderwolk niet anders kan dan grommen en brommen. Daar is het toch immers een donderwolk voor!"

„Há.... daar is ze! Daar is de zon! Hoera.... hoera!" riepen een heleboel kleine stemmetjes blij door elkaar.

Het waren de sterretjes die juichend van blijdschap de zon begroetten. Ook de maan had haar nu gauw gevonden.

De sterretjes waren zo opgewonden, dat ze een kring om de zon heen maakten en een gezellig rondedansje uitvoerden. De zon werd er verlegen van. En nu haar gezicht vrolijk stond, werd het op aarde ook weer licht.

Overal waren blijde mensen en kinderen te zien, die omhoogwezen naar haar. Ook de vogels vlogen dankbaar op uit hun nesten. Zij dankten met een jubelend lied de zon voor haar warme stralen.

En sindsdien heeft de zon steeds haar plicht gedaan.

Maria Corel

WANDILO STAAT VOOR NIETS!

11. „Uitstekend, heer grootvizier," zei Wandilo, een diepe buiging makend. Een half uur later was hij zijn nieuwe werk al begonnen en waste hij enorme stapels vuile vaat. Dit verhinderde hem echter niet een mooi plan te beramen. „Ja," mompelde hij, nadenkend uit het raam kijkend en tegelijkertijd vlot de vatenkwast hanterend, „ik geloof, dat het zou kunnen lukken, maar hoe kom ik aan...." Toen hij zover was gekomen, viel zijn oog op een groepje arbeiders, dat bezig was een deel van de tuinmuur te herstellen. „Hoera!" juichte Wandilo heel zacht, zodat de kok het niet hoorde. „Met een beetje handigheid kom ik nu de moeilijkheden te boven."

12. „Als die lui straks na het schaften hun middagdutje doen, ga ik mijn slag slaan," zo vervolgde hij in gedachten. „Tenminste als die grote hond daar niet blijft liggen, want die slaat natuurlijk alarm als hij mij ziet of ruikt. Maar wacht eens, als ik nu een lang stuk touw en een vleeshaak kan vinden, kan ik dat cement wel stelen, zelfs als die hond er is. Het enige dat ik verder nodig heb, is een flinke emmer met grauwe-griesmeelpap en die kan ik zelf precies in de juiste kleur en dikte maken." Gelukkig vond Wandilo een stuk touw en een vleeshaak, en zo verwisselde hij met behulp daarvan het cement van de arbeiders voor grauwe-griesmeelpap. *(Wordt vervolgd)*

Dennenpijlstaart.

Deugnieten in het dennenbos

Vlinders zijn niet zo onschuldig als ze er wel uitzien. Dat zullen wij aantonen door een en ander te vertellen over een paar vlinders en hun rupsen, die in het dennenbos leven.

De *nonvlinder* is bijvoorbeeld in staat gehele oppervlakken naaldhout te vernielen.

Het diertje is 3-5 cm groot, de voorvleugels zijn vuilwit en versierd met zwarte zigzaglijnen. De achtervleugels zijn roestbruin.

De eitjes worden in bundeltjes bij elkaar achter schorsschubben en in boomreten gelegd. Eind April en in de eerste helft van Mei komen de rupsen uit de eitjes gekropen. Na een dag of wat gaan ze zich over de bomen verspreiden en beginnen van de naalden te eten.

In sommige landen komen deze vlinders zo veelvuldig voor, dat het er op lijkt, of een witte sneeuwvacht over de bomen ligt. In zulke gevallen blijft er van de naalden niets meer over.

Een andere vernieler van het bos is de *scheutenkrommer*.

Dit zijn rose-rode vlinders, die men in de zomer, vooral des avonds, in het bos kan aantreffen.

Deze vlinders hebben het vooral gemunt op de jonge, kaarsrechte scheuten van de dennebomen.

Juist tussen de uitlopende naalden van deze jonge uitlopers legt dit vlindertje een eitje. Zo worden verschillende jonge loten van een eitje voorzien. Een paar maanden later, zo tegen de herfst, loopt het rupsje uit, dat dadelijk aan 't sappige, verse groen begint te knagen. De scheut wordt hierdoor gewond en er vloeit hars naar buiten.

Zo blijft de tak gedurende de winter staan. In het volgend voorjaar echter, als een verse voedselstroom door de boom naar boven wordt gestuwd en een nieuwe groei begint, wordt op de plaats van de harsvorming de sapstroom belemmerd. Dit geldt echter alleen voor de aangevreten zijde van de loot. Aan de andere kant is geen opstopping veroorzaakt. Daar gaat de sapstroom, en dus de groei, gewoon door. Vandaar dat de scheut krom groeit en de vlinder, die daar de schuld van is, de typische naam van „scheutenkrommer" heeft gekregen.

De prachtige pijlstaart

Een heel mooie vlinder in het bos is de dennenpijlstaart, die een vlucht heeft van wel 7-8 cm. Hij heeft een roltong, die wel 4 cm lang is en waarmee hij dus de nectar uit heel diepe bloemen kan puren. Deze vlinder ziet men dan ook vaak bij de kamperfoelie.

De pijlstaart is eigenlijk een zogenaamde mot, die veel bij avond vliegt. Hij is grijs van kleur, net als de schors van de dennebomen. Drie overlangse zwarte strepen versieren de voorvleugels.

Brommend en gonzend schiet deze sterke vlinder door de avondlucht en slurpt hier en daar wat nectar op. Haar groen gekleurde eitjes kleeft deze vlinder vast aan de dennenaalden, waarvan de rupsen later leven.

Een typisch kenmerk van de pijlstaartrupsen is de lange hoorn op het achterlijf. Zij zijn geweldige eters en ze doen dan ook veel schade aan de bomen.

Evenals alle andere dieren heeft ook deze pijlstaart zijn vijanden. Daarover zullen wij de volgende keer het een en ander vertellen.

Blijft de rups in leven, dan vervelt ze enige keren en gaat zich daarna verpoppen. En zo vinden we dan onder de mospollen van het bos soms een grote, donkerbruine pop, met aan weerszijden een aantal witte stippen en een klein krulletje vooraan. Die witte stipjes zijn openingen voor het ademhalen, de zogenaamde stigmata, en in het krulletje zit de lange roltong opgeborgen. De vlinder moet er toch ergens mee blijven.

Neem eens zo'n pop mee naar huis. Bewaar deze zoveel mogelijk onder natuurlijke omstandigheden. Misschien beleeft men het dan dat er in de Meimaand van het volgend jaar een prachtige pijlstaartvlinder uit geboren wordt.

v.d.B.

Papvlinder.

Het goochelhoekje

Onderzeeboten in een fles

Waardoor kunnen onderzeeboten onder water gaan en weer boven komen?

Met een eenvoudige proefneming kan men dat te weten komen. Het enige materiaal, dat men hiervoor nodig heeft, is een ballonnetje, een lege fles en een paar papieren lucifers.

Vul de fles tot aan de hals met water. Breek dan de koppen van enige lucifers af en gooi ze in de fles. Zij blijven aan de oppervlakte van het water drijven.

Schuif nu de mond van de leeggelopen ballon over de hals van de fles. Druk dan met een vinger het gummi, dat de hals afsluit, een beetje in, zoals de tekening aangeeft. Dan gebeurt er iets aardigs. De luciferskoppen zullen langzaam naar de bodem zinken. Verminder de druk met de vinger en de koppen zullen weer langzaam naar de oppervlakte stijgen.

Hoe dat kan? Het is heel eenvoudig. Om iedere luciferskop zitten kleine luchtbelletjes, en die houden de koppen drijvend.

Wanneer men nu met de vinger op het gummi drukt, dat de hals van de fles afsluit, dan worden deze luchtbelletjes kleiner. En doordat die kleinere luchtbelletjes minder drijfvermogen bezitten, zinken de koppen. Vermindert men nu de druk, dan worden de luchtbelletjes weer groter en duwen de koppen naar boven.

Een echte onderzeeboot werkt ongeveer net zo, alleen met dit verschil, dat zij niet afhankelijk is van luchtbelletjes, doch tanks vol lucht heeft. Door de luchtdruk te regelen, kan water worden ingenomen of worden uitgepompt, en de onderzeeboot zal dan dalen of stijgen. Dat mechanisme is noodzakelijk om een onderzeeboot met succes te gebruiken. Zonder dat is het niet mogelijk te duiken of weer aan de oppervlakte te komen.

ONZE WONDERE WERELD

EEN ZEKERE PETER CALLAMANS HAD HET GELUK ZESTIG MOOIE PARELS TE VINDEN IN EEN EN DEZELFDE OESTER.

DEZE FRANSE ADMIRAAL HAD DRIE UNIFORMEN. EEN OM GEWOON TE DRAGEN, EEN OM IN TE SLAPEN EN EEN OM EEN BAD IN TE NEMEN!

EEN INDISCHE VORST HAD IN 1290 EEN DROOM EN ALS GEVOLG HIERVAN LIET HIJ EEN VESTING BOUWEN WAARVAN DE FUNDAMENTEN BESTONDEN UIT 50.000 BLOKKEN STEVIG GOUD.

HET GEBEURT NIET VAAK DAT EEN STAM DWARS DOOR HET HART VAN EEN ROOS HEENGROEIT. TOCH IS HET EENS GEBEURD.

KIT KARSON, DE HEL

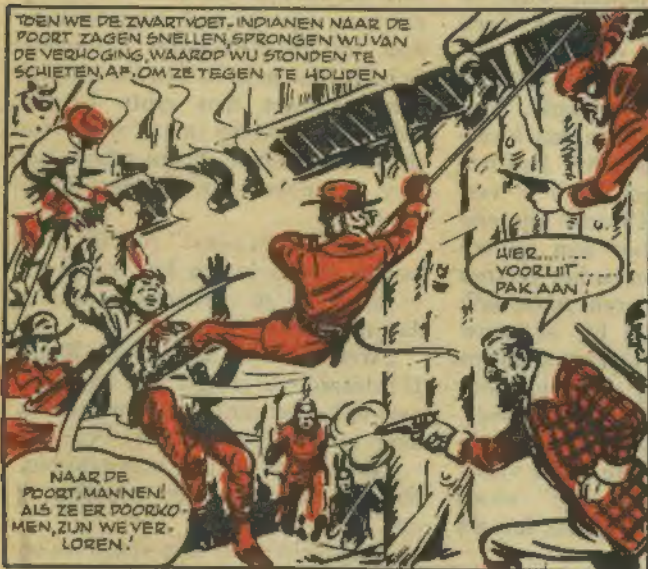

LD VAN DE PRAIRIE

De hut in het bos

Rudi greep een laaghangende boomtak en trok er zich als een aap aan op. Terwijl hij zich losliet en op de gladde, verende dennenaalden terechtkwam, werd het bos door een blauwe gloed verlicht. In de volgende seconde klonk een ratelende donderslag. „Hemeltje!" zei Sonja geschrokken. „Dat kon ik je wel voorspellen," deed Rudi eigenwijs. „Zo iets gebeurt alleen als je een flink eind van huis bent." Opnieuw schoot een helle flits door de lucht en een tweede slag, nog heviger dan de eerste, volgde. „Laten we alsjeblieft opschieten," zei het meisje. „Ik vind het doodgriezelig tussen al die bomen." Ze ging op een drafje lopen en wenkte Rudi, dat hij voort moest maken.

„Dat helpt je toch niet," zei hij, „er is hier kilometers in de omtrek geen huis te vinden. Maar als je wilt schuilen, dan weet ik wel wat. Verderop moet ergens een ouwe hut staan. Daar kunnen we de bui wel afwachten."

„Ja, toe, Rudi," zei zijn nichtje. „Het is veel te gevaarlijk in het bos."

Ze draafden tussen de bomen door, terwijl de slagen elkaar opvolgden. Gelukkig bleek de hut niet al te ver weg te zijn. Het was een vervallen schuurtje, waar vroeger de een of andere zonderling had gewoond, maar sinds die was gestorven, had er niemand meer naar omgekeken. Veel bijzonders was het dan ook niet. Er stond een wrakke tafel met een rieten stoel er bij, waar de zitting uithing. De ruiten waren zowaar nog heel en er hingen een paar oude lappen voor, die eens als gordijnen hadden dienst gedaan. Sonja ging op de tafel zitten en keek naar buiten, waar de lucht steeds dreigender werd. Toen het onweer eindelijk ophield, barstte er een bui los, die een gordijn van water over het bos legde. Toen ze meer dan een kwartier gewacht hadden, begon het Rudi te vervelen. Hij zette zijn ene voet voor zijn andere en begon zo het vertrek op te meten, maar ook daar had hij al gauw genoeg van en daarom ging hij op een soort hinkstapsprong over. Plotseling bleef hij staan en stampte op de vloer. „Hoor je dat?" vroeg hij. „Het klinkt hol als je hier stampt. Luister maar." Opnieuw stampte hij op de planken en duidelijk hoorde nu ook Sonja de echo. Rudi boog zich over de vloer. „Zie je wel, daar ligt een luik. Als je staat, heb je er geen erg in." Hij wrong zijn vingers tussen de planken en na enig wrikken gaf het hout mee. Rudi schoof het losse stuk op zij en toen hij in het gat keek, zag hij in het donker de smalle houten treden van een trap. Het was een nauwe doorgang en hij moest zich bukken om naar beneden te komen.

„Ai!" zei ze verbaasd, „waar is dat nou voor?"

De trap bleek naar een ruime kelder te leiden en toen Rudi een lucifer afstreek, zag hij tot zijn grote verbazing, dat dit onderaardse vertrek een compleet ingerichte werkplaats was. Vlak bij hem, op een werkbank, stond een olielamp en toen hij die had aangestoken, kon hij de boel beter opnemen. Schuin voor hem in een hoek stond een apparaat met grote houten rollen. Rudi vroeg zich af waarvoor dit kon dienen en ineens schoot het hem te binnen; dat was een drukpers.

„Sonja, kom eens!" riep hij naar boven. Sonja kwam het trapje af.

„Ai!" zei ze verbaasd, „waar is dat nou voor?"

„Weet ik ook niet," zei Rudi. Hij draaide de slinger van de drukpers een paar maal rond, maar ook daar was niet veel aan te beleven.

„Kijk," zei Sonja, „wat grappig, Ru, een steen met een tekening er op."

Rudi keek. Hij zag een vlakke, rechthoekige steen, waarop met heel dunne lijntjes een tekeningetje was aangebracht. Erg interessant zag het er niet uit, maar toch deed het Rudi denken aan iets, dat hij eerder had gezien.

Toen hij nauwkeuriger keek, zag hij een paar maal het cijfer 10 en ook grotere getallen, waar letters voor stonden. Plotseling ging hem een licht op. „Sonja, weet je wat dat is? Een tientje!" Het meisje keek naar de lijntjes op de steen.

„Bedoel je....bedoel je, dat ze...."

„Natuurlijk!" zei Rudi, „snap je het dan niet? Daar is die druk-

„Kom er maar uit, jongens! En handjes omhoog!"

pers natuurlijk voor. Om valse tientjes te maken!" Hij danste bijna van opwinding. „Wat een ontdekking! Kom mee, jò, daar moeten we de politie bijhalen." Ze klommen het trapje op. Buiten regende het nog steeds, maar nu kon het Rudi niets meer schelen.

Hij beende de hut uit en liep prompt tegen een man op, die juist naar binnen wilde gaan. Achter hem kwam nog iemand, die argwanend naar de jongen keek.

„Hé, wat moet jij hier?" vroeg hij nors.

„Schuilen, meneer," zei Rudi. De ander keek naar binnen.

„Hé!" riep hij, „kijk eens, Rinus, ze hebben...."

Rudi begreep wat er komen ging en begon zo hard als hij kon te rennen. „Blijf staan!" riep de man. „Sta of ik schiet!" Terwijl Rudi tussen de dennen verdween, klonk een knal en vlak bij hem floot iets tussen de takken. Blindelings holde Rudi door de struiken. Het was hem duidelijk, dat de mannen bij de hut gevaarlijke bandieten waren, die voor niets terugdeinsden. En Sonja was in de macht van die schurken geraakt! Rudi sloeg de richting naar de straatweg in en toen hij die bereikt had, ging het vlugger. Een zware vrachtwagen reed hem achterop.

Rudi schreeuwde, maar de auto reed door. Eindelijk zag hij in de verte een fietser. De man had een hond bij zich en Rudi zag, dat hij ook een geweer over de schouder had. Dat moest de boswachter zijn.

Rudi zette zijn handen aan zijn mond en schreeuwde. De man keek om, draaide en fietste naar hem toe. „Wat scheelt er aan?" Rudi legde uit wat er gebeurd was en het gezicht van de boswachter betrok. „Spring achterop, jong, dan zullen we die heren eens even in de kraag nemen."

Hij boog zich over het stuur en met een stevig vaartje spurtten ze terug. Eindelijk konden ze niet verder. De boswachter zette zijn fiets tussen de struiken. „Vooruit maar," zei hij, „en achter me blijven."

Achter de hut kwamen ze uit de struiken. De boswachter liep met zijn vinger aan de trekker van het geweer om het gebouwtje heen en trok met een snelle beweging de deur open. „In naam der wet!" riep hij. Er kwam geen antwoord. Hij drong de hut binnen, maar daar was niemand en ook de kelder bleek leeg te zijn. „Kom eens hier, Oscar," zei de boswachter. Hij bracht de hond bij de stoel en de tafel, waaraan het dier direct begon te snuffelen. Daarop jankte hij, liep naar buiten en begon met zijn neus bij de grond het spoor van de vluchtelingen te volgen. Bijna een kwartier duurde deze tocht. Toen rende de hond plotseling naar een bosje en bleef blaffend staan. „Ah," zei de boswachter, „de heren hebben ons zeker in de gaten gekregen." Hij ging achter een boom staan en richtte zijn geweer op de struiken. „Kom er maar uit, jongens! En handjes omhoog!" Het bleef stil tussen de struiken. „Vlug wat," maande de boswachter, „anders komt de hond jullie halen." De takken bewogen en er kwamen twee mannen te voorschijn, die Sonja tussen zich in hadden. Het meisje was bleek van de doorgestane angst, maar toen ze Rudi en de boswachter zag, klaarde haar gezicht op.

„O, gelukkig," zei ze, „ik was toch zo bang, Ru."

„Zou ik ook geweest zijn," bekende Rudi grootmoedig, „maar gelukkig is alles goed afgelopen."

De boswachter knipoogde. „Voor jullie wel, jongens," zei hij, „maar deze twee hebben nog wat voor de boeg. Die zullen vooreerst geen tientjes meer drukken, denk ik." Hij wenkte met zijn hoofd. „Vooruit, lopen jullie. En geen grapjes, anders vliegt de hond je aan."

Het troepje zette zich in beweging en de hond Oscar bleef vlak achter de bandieten en hield hen vol achterdocht in de gaten.

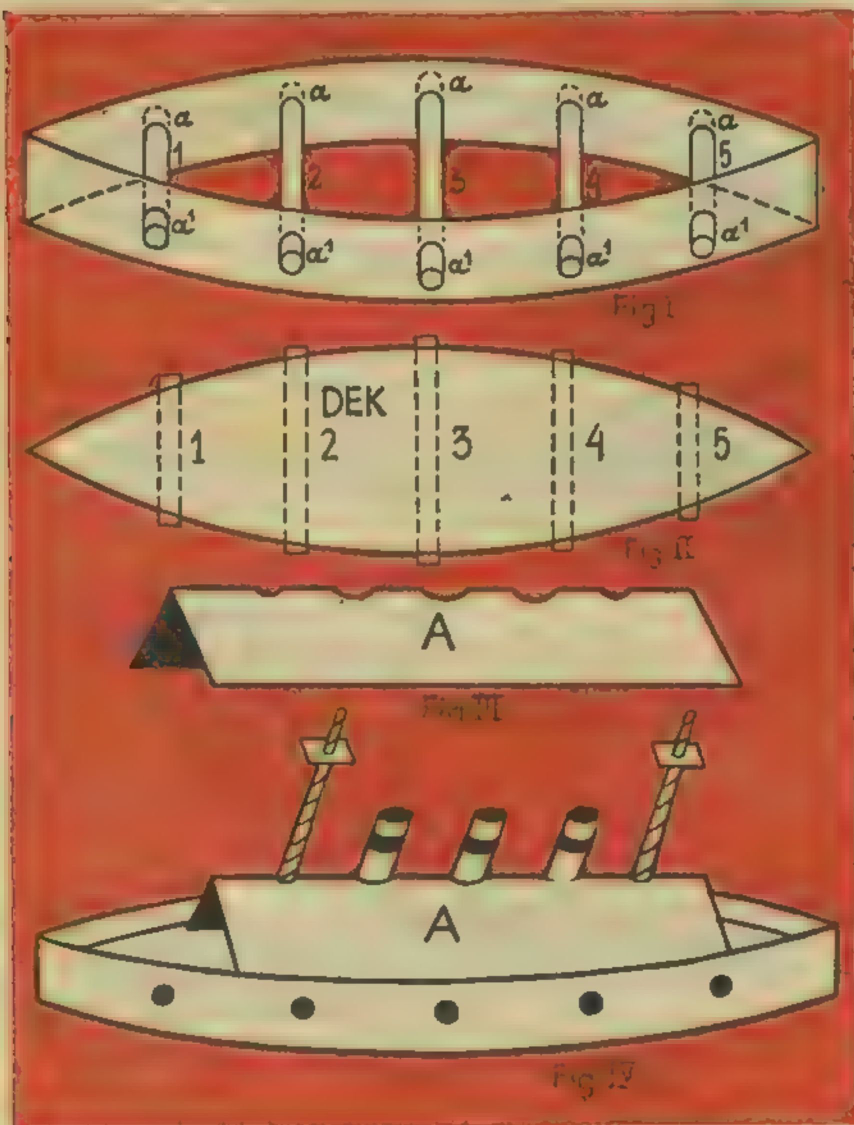
Boven hen, in de natte takken, hipte een eekhoorn. Even bleef hij zitten en keek verwonderd naar de kleine optocht, toen wrong hij een denappel los en begon die genoeglijk op te peuzelen.

De kleine knutselaar

Een papieren slagschip

Hiervoor zijn nodig: sterk papier, wat plaksel en een schaar. De maten hangen natuurlijk af van de grootte van jullie slagschip. Een klein model doet het echter ook wel. En hiervoor neem je de volgende maten.

Je knipt een reep papier van 45 cm lengte en 2 cm breedte. Je vouwt hem netjes dubbel en plakt de twee uiteinden heel stevig op elkaar. Aan de andere kant leg je er de plooi goed in. Dat geeft alvast de romp. Op die romp teken je de patrijspoorten (bijvoorbeeld 5) die je zorgvuldig uitknipt. De gaatjes niet groter dan een kleine erwt. Dan knip je 5 rolletjes papier. Drie van 5 cm en twee van 2½ cm. Die rolletjes schuif je nu voorzichtig door de patrijspoorten, zoals fig. I aangeeft. Dan knip je 't dek in de vorm van fig. II en dat dek leg je op de vijf dwarsbalkjes, die dan bedekt zijn.

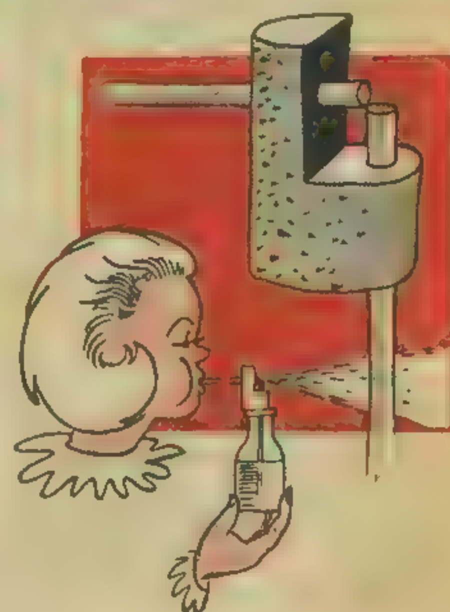
Je neemt nog een strook papier van 12 cm lang en 4 cm breed. Je vouwt deze dubbel en knipt aan de bovenkant 5 gaatjes (fig. III). De schoorstenen (3 stuks) maak je van rolletjes papier van 6 cm lang en voor de twee masten neem je 10 cm. Fig. IV laat zien hoe je ze moet plaatsen.

Willen jullie de boot op 't water laten drijven (bijvoorbeeld in een teil), leg dan eerst een blad papier op het water en plaats jullie slagschip daarop ofwel leg 't op twee platte kurken.

EEN ODEURSPUITJE

Ziehier een leuk toestelletje, dat bijna niets kost.

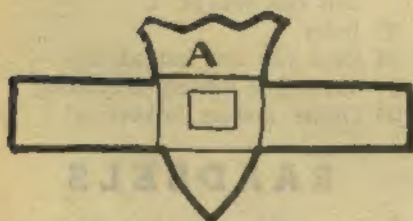
Je neemt een flesje en vult dit met odeur. Van de kurk snij je (zie tekening) een vierde weg en dan steek je er twee penneschachten in of rietjes, maar zó, dat ze met de uiteinden tegen elkaar aankomen. Blaas je nu in de horizontale buis, dan krijg je 'n welriekend wolkje, net zo goed als met de duurste toestellen die men kan kopen. Het is een aardig verstuivertje om zelf te maken.

VINGER-POPJES

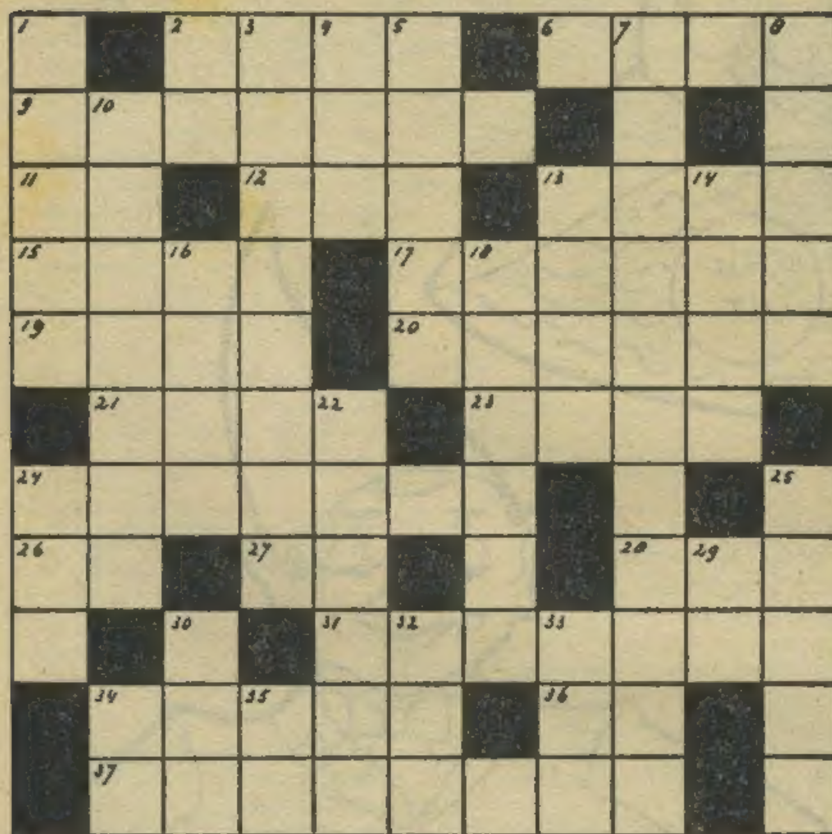

Overtrekken op stevig karton. Kleuren. Twee gaten voor de vingers uitknippen. Om nagel van wijs- en middelvinger de schoentjes (A) plakken en dan de vingers door de gaten steken. Dan zijn de popjes klaar om te dansen.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts

2 Steekwapen m. e. kort lemmet
6 Naaldboom
9 Pinda of olienoot
11 Voertuig op sneeuw of ijs
12 Meisjesnaam (afk. van Greta)
13 Heeft iemand, die in nood verkeert, nodig.
15 Lichtrode kleur.
17 Een van de ijzeren spijlen van een kooi
19 Moet je opendoen om ergens binnen te komen
20 Hij laat niet met zich......
21 Iets, dat gloeit, smeult of vlamt
23 Een van de flonkerende puntjes 's nachts aan de hemel
24 De inhoud van je schedel
26 Voegwoord
27 Bijwoord
28 Korter woord voor vermoeid
31 Talentvol
34 Muziekinstrument met snaren en strijkstok.
36 Meisjesnaam
37 Stumper

Van boven naar beneden

1 Trekdier
2 Lidwoord
3 Tegenovergestelde van gerust
4 Oude lap, vod
5 Rijtuig
7 Mand, waarin de papiersnippers gegooid worden
8 Werkwoord, dat betekent: van de grond opnemen (eieren bijv.)
10 Een klein stukje van iets opeten om te proberen of het lekker is
13 Militair commando, dat stop beduidt
14 Antiek muziekinstrument in de vorm van een harp. Ook hijswerktuig
16 De smaak van citroen of azijn
18 Roodachtige kleur (v. haar bijv.)
22 Mannetjesree
24 Kip
25 Gelooide huid van een dier
29 Voegwoord
30 Het harde binnenste gedeelte van een vrucht
32 Ieder
33 Deel van een korenhalm
34 Verenigde Staten (afkorting)
35 Onder andere (afkorting)

RAADSELS

1

Zolang de zon blijft schijnen,
Ben ik je metgezel,
Maar gaat het donker worden,
Nu, dan verdwijn ik snel.
En of je nu al harder loopt
Of soms ook stil blijft staan;
In 't zonlicht ben ik bij je.
Je kunt me niet ontgaan.

•

2 Mijn eerste hebben we nodig om te eten, zelfs de dieren; in mijn tweede kan men bier of wijn doen en mijn geheel is heel vaak op tafel te zien.

•

3 Wie wordt geboren in de winter en sterft in de lente?

1 —TM + —HAR = ?

2 — LNK + —AD + —LT = ?

3 —KMP + —KA + = ?

4 —N + —EM + —AS = ?

5 —VAR + —TM + GOEDVOOR = ?

6 VOETEN VEGEN — M + —N + — ST = ?

7 —K + — OOO = ?

8 —EG + —LN + —A = ?

9 —IM + —AD + —V = ?

10 —B + —KI = ?

11 —V— —E + + —M + O — EN = ?

12 —M + —T + G + —T + —A = ?

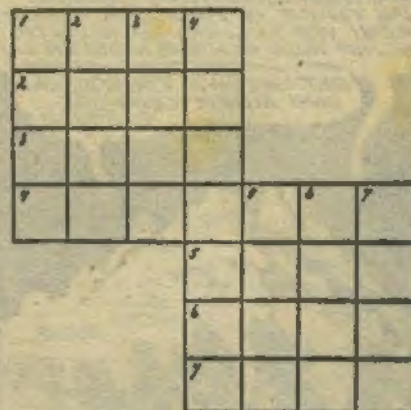
TWAALF HOOFDSTEDEN EN TWAALF LANDEN

Welke zijn deze twaalf steden en bij welk land horen ze thuis?

DUBBEL TOVERVIERKANT

Als je op de rijen van links naar rechts de goede woorden hebt ingevuld, krijg je dezelfde woorden op de rijen van boven naar beneden. Denk er om, dat het vierde woord uit 7 letters bestaat!

1 Vloeibaar voedsel, dat voornamelijk uit bouillon bestaat
2 Jongensnaam, die ook van achteren naar voren gelezen kan worden
3 Ander woord voor gast
4 Beeltenis of foto van een persoon
5 Kleur, die je krijgt als je rood met veel wit vermengt
6 Huisdier, dat ook wel Grauwtje genoemd wordt
7 Ander woord voor afstammeling

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

A C H   L A L   E V A
L L   P A R E L   R A
T A B A K   L IJ M E N
R O S   G   N E D
K A R   D A K   R E U
O   S T O R I N G   I
P E T   P E N   P I L
T E L   N   WIJ N
G A L O P   L O P E R
E G   S A B E L   E I
K E I   N IJ L   V N F

Zoekpuzzle

S
T   P
P O P U L I E R
K A   I   T A N D
K   N   T   A
I   E   M A T
L   R A T   E
O O R   E
N

Raadsel voor beginnelingen

BAARS, KAARS, LAARS en PAARS

Ra-Ra-puzzle

R A D I O
B R A N D
S T R A F
Z E B R A

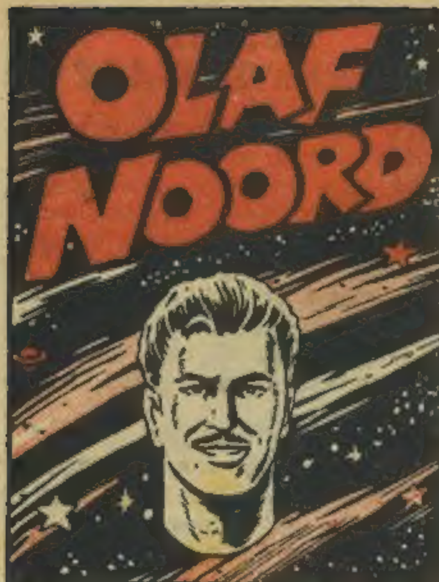
Letterpuzzle

KANGOEROE

De namen van de afgebeelde voorwerpen en dieren zijn: kat, aar, neus, gewei, oog, ei, raam, oor en eend.

Raadsels

1 Een naald; 2 Een kikker; 3 Een dwerg.

OLAF NOORD

IN HET NIEUWE RUIMTESCHIP HAD DE ONTMOETING PLAATS TUSSEN DE HEEAL-VLIEGER **FON** EN ZIJN VROUW **ARDA**
IK GELOOF DAT WE ONS AARDIG UIT DE SLAG HEBBEN GETROKKEN! MET UW KOMST VERDWENEN TEVENS DE MAANMONSTERS!
WE VONDEN HET VREEMD DAT WE GEEN RADIO CONTACT MET UW EXPEDITIE KREGEN! GELUKKIG HEBBEN WE JULLIE TOCH GEVONDEN IN DEZE UITHOEK VAN HET HEELAL!
KEIZER SARVINIAS VAN VENUS LAAT U GROETEN EN WENST DE EXPEDITIE OP ZIJN VERDERE REIS VEEL SUCCES TOE!
DANK U!
77-47

KAPITEIN RIWAN HEEFT GELIJK! DE THULE IS VOOR ONS VERLOREN! WE ZULLEN HET RUIMTESCHIP HIER ACHTER MOETEN LATEN!
HET NIEUWE TOESTEL ZAL ONS MEER COMFORT BIEDEN!

NIET LANG DAARNA STARTTE DE THULE II OM DE REIS NAAR UVURAN VOORT TE ZETTEN. FON EN ARDA KEERDEN MET DE SCHOTEL TERUG NAAR VENUS. DE BESCHADIGDE THULE BLEEF EENZAAM ACHTER...

EINDELIJK NAAR HET EINDDOEL! IK ZAL BLIJ ZIJN ALS WE WEER EENS WAT ANDERS ZIEN DAN KALE ROTSEN EN KRATERS, VIRGAN.

LATEN WE PROBEREN MET DIT BEELDSCHERM ONZE VRIENDEN TE BEREIKEN OP DE AARDE!
EEN BUITENGEWOON GOED IDEE!

ONDERTUSSEN GING HET MET ENORME SNELHEID NAAR HET GEHEIMZINNIGE EINDDOEL..

DE AARDE IS TE VER! DAT BEREIKEN WE NIET MET HET...... KIJK NU EENS! DAT ZIJN VAST GEEN AARDEBEWONERS!!
WAT!!